

Arrest

nr. 231 827 van 27 januari 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. THEUWISSEN
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 18 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat M. THEUWISSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2018 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 4 oktober 2019 verklaart de gemachtigde van de bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing met de volgende redenen:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.07.2018 werd ingediend en op data van 17.12.2018, 19.03.2019 en 25.06.2019 werd geactualiseerd door:

K., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Armenië

geboren te L. op 08.09.1987

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2012 met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 03.07.2018 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.11.2018 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan drie maanden voor de eerste en bijna vijf maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene beweert dat hij vreest voor bedreiging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor bedreigingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij nog steeds met ernstige problemen zou kampen, zowel fysisch als psychisch, die voortkomen uit traumatische ervaringen en fysieke mishandelingen die hij in zijn land van herkomst heeft moeten doorstaan. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene geen enkel stuk voor dat betrekking heeft op eventuele fysieke of psychische problemen. Een loutere bewering is onvoldoende om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om zijn bewering te staven met minstens een begin van bewijs.

Betrokkene verwijst in dit kader naar het feit dat hij op regelmatige wijze ambulante behandeld zou worden door een psychiater en dat hij medicatie zou nemen. Hij verwijst hiervoor naar de documenten voorgelegd bij zijn aanvraag 9ter d.d.16.05.2013. Echter, de aanvraag 9ter ingediend op 30.05.2013 werd onontvankelijk afgesloten op 22.07.2013 en ging bovendien gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 04.03.2013. Verder merken op dat betrokkene de actualiteit van zijn medische problematiek niet kan aantonen door te verwijzen naar documenten die meer dan zes jaar oud zijn. De actualiteit van zijn medische problematiek wordt door betrokkene dus niet aangetoond en kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel recent attest voorlegt en ook het administratief geen enkel attest bevat sinds zijn laatste aanvraag 9ter, ingediend op 30.05.2013.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, we merken op dat betrokkene reeds tweemaal een bevel om het grondgebied te verlaten betekende, namelijk op 05.06.2013 en nogmaals op 04.03.2013. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder merken we op dat het administratief dossier geen bewijs bevat van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode van 12.11.2013 (negatieve woonstcontrole) tot 03.07.2018 (datum van zijn tweede asielaanvraag). In deze periode heeft betrokkene geen enkele poging ondernomen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er geen enkele binding of relatie meer met zou onderhouden sinds zijn vertrek jaren geleden en dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden, gelet op zijn lange aanwezigheid. Hij haalt aan dat hij niet kan rekenen op de steun van familie of vrienden daar omdat hij geen enkele familiale of vriendschappelijke relatie zou hebben in Armenië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn zus nog steeds in Armenië woont en dat zijn ouders tot 2018 in Armenië verbleven. Momenteel verblijven zijn ouders illegaal op het Belgische grondgebied. Betrokkene kan aldus samen met zijn ouders terugkeren naar Armenië. Wat betreft de administratieve moeilijkheden, betrokkene laat na deze verder te specificeren. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene een geldig Armeens paspoort voor. Betrokkene verduidelijkt aldus niet om welke administratieve moeilijkheden het zou gaan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al sinds 2011 in België zou verblijven, dat hij dus reeds 6.5jaar in België zou verblijven, dat hij hier thans volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier een vast adres zou hebben, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat hij Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij thans de Nederlandse taal op voldoende wijze zou beheersen wat zijn integratie vergemakkelijkt zou hebben, dat hij sinds zijn aankomst initiatief genomen zou hebben om aan het werk te gaan en zich ook op dat vlak te integreren in de maatschappij, dat hij sinds 2013 als keukenhulp tewerkgesteld zou zijn op vrijwillige basis, dat hij een gemotiveerde werknemer zou zijn die vlot in de omgang zou zijn, dat hij beschouwd zou worden als iemand die zich volledig wenst te integreren in onze land en dat hij daarvoor zijn uiterste best zou doen, dat hij recent gesolliciteerd zou hebben bij een bouwfirmam waar hij onmiddellijk aan de slag zou kunne, dat hij iemand zou zijn die zijn eigen toekomst in handen zou nemen en niet bij de pakken zou blijven zitten, dat hij een aanwinst zou vormen voor onze maatschappij, dat hij zich op alle vlakken lokaal verankerd zou hebben, dat hij zich voor de volle 100% geïntegreerd zou hebben, dat hij tien getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn huurcontract, twee getuigschriften Nederlandse taallessen en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van:

“ARTIKELEN 2 EN 3 VAN DE WET VAN 29 JULI 1991 BETREFFENDE DE UITDRUKKELIJKE MOTVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN: SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VAN DE VREEMDELINGENWET: SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDS-, HET REDELJKHEIDS-, EN HET VERTROUWENSBEGINSSEL: SCHENDING VAN HET MATERIEEL MOTIVERINGSBEGINSSEL: EN SCHENDING VAN ARTIKEL 9BIS VREEMDELINGENWET”

Het middel zet vooreerst louter theoretisch uiteen:

“1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van hem een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend, en welke maatregel van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine-, RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.”

Meer concreet licht het middel toe:

“5.

Verwerende partij meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Verzoeker begrijpt evenwel niet waarom verwerende partij tot dergelijke conclusie komt.

Er is immers wel degelijk, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij beweert, sprake van “buitengewone omstandigheden”.

Volgens de algemene regel dient de regularisatieaanvraag te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de verzoeker de nationaliteit heeft of waar hij een verblijfsrecht heeft.

Artikel 9bis Vreemdelingenwet bepaalt evenwel het volgende:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan dienst gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. [...]”

Indien er buitengewone omstandigheden zijn, kan de regularisatieaanvraag dus worden ingediend in België (RvSt nr. 56146; RvSt nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert daarbij dat de term “circonstances exceptionnelles” gelezen moet worden als “circonstances extraordinaires” (RvSt 11 juli 1996, nr. 60962, T. Vreemd. 1997, nr. 4,385). Dit betekent dat “buitengewone omstandigheden” geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor verzoeker.

Een buitengewone omstandigheid is dus niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de verzoeker “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de verzoeker zelf.

6.

In casu verblijft verzoeker reeds 8 jaar op het Belgisch grondgebied.

Zoals gezegd, is hij zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan thans niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen en te doorlopen, aangezien hij inmiddels al 8 jaar niet meer in Armenië is geweest! Hij heeft zijn leven hier in alle veiligheid en sereniteit opgebouwd. Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen, daar ook zijn gezinsleden in België verblijven.

Hij heeft hier met andere woorden een veilig en zeker onderkomen, terwijl hij in zijn land van herkomst nergens terecht kan, ook niet voor een tijdelijk verblijf.

Er is bijgevolg wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis, §1 Vreemdelingenwet.

Bovendien kan verzoeker uit de motivering van de bestreden beslissing niet voldoende afleiden waarom de aangehaalde elementen niet zouden verantwoorden dat de regularisatieaanvraag in België wordt ingediend. Waarom verantwoorden al deze elementen van integratie niet dat de aanvraag van verzoeker in België wordt ingediend?

Verwerende partij stelt hierover het volgende:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al sinds 2011 in België zou verblijven, dat hij dus reeds 6,5 jaar in België zou verblijven, dat hij hier thans volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier een vast adres zou hebben, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat hij Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij thans de Nederlandse taal op voldoende wijze zou beheersen wat zijn integratie vergemakkelijkt zou hebben, dat hij sinds zijn aankomst initiatief genomen zou hebben om aan het werk te gaan en zich ook op dat vlak te integreren in de maatschappij, dat hij sinds 2013 als keukenhulp tewerkgesteld zou zijn op vrijwillige basis, dat hij een gemotiveerde werknemer zou zijn die vlot in de omgang zou zijn, dat hij beschouwd zou worden als iemand die zich volledig wenst te integreren in ons land en dat hij daarvoor zijn uiterste best zou doen, dat hij recent gesolliciteerd zou hebben bij een bouwfirma waar hij onmiddellijk aan de slag zou kunnen, dat hij iemand zou zijn die zijn eigen toekomst in handen zou nemen en niet bij de pakken zou blijven zitten, dat hij een aanwinst zou vormen voor onze maatschappij, dat hij zich op alle vlakken lokaal verankerd zou hebben, dat hij zich voor de volle 100% geïntegreerd zou hebben, dat hij tien getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn huurcontract, twee getuigschriften Nederlandse taallessen en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden.”

Hiermee schendt de verwerende partij haar motiveringsverplichting.

Zij beperkt zich louter tot het opsommen van alle elementen die door verzoeker werden aangehaald in zijn regularisatieaanvraag om dan kortweg te concluderen dat deze niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden. Verzoeker kan met andere woorden op geen enkele manier afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie de aanvraag in België niet verantwoorden.

Met dergelijke motivering kan verwerende partij simpelweg alle aanvragen weigeren. Nochtans is een regularisatieaanvraag cf. artikel 9bis Vreemdelingenwet nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen!

Dit werd eveneens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“2.5. [...] Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”. [...] Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging quod non in casu. [...] Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. [...]”

Verwerende partij heeft haar motiveringsverplichting aldus geschonden. Zij had op afdoende wijze moeten motiveren waarom het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen om de aanvraag in België in te dienen. Louter stellen dat deze elementen niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid volstaat niet!

7.

Bovendien blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat de elementen van lang verblijf en integratie worden erkend door verwerende partij.

Dit toont aan dat verwerende partij redenen zoekt om de regularisatieaanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met alle elementen, waarmee zij dus tevens haar zorgvuldigheidsverplichting schendt.

De rechtspraak is nochtans duidelijk. Een lang verblijf in België dient, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, zowel onderzocht te worden vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (RvS 13 januari 2000, nr. 84.658). Een ander arrest stelt dan weer dat het niet is uitgesloten dat eenzelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid ter staving van de indiening van de aanvraag in België kan uitmaken, als een argument ten gronde om de machtiging tot verblijf te bekomen (RvS 9 april 1998, nr. 73.025, Rev.dr.étr. 1998, 69).

Verzoeker is bijgevolg van mening dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij dus geregulariseerd dient te worden nu blijkt dat verwerende partij zijn lang verblijf en integratie niet betwist, doch deze elementen afdoet als louter te behandelen in de fase over de gegrondheid.

Verwerende partij had rekening moeten houden met al deze elementen.

Verzoeker heeft er steeds alles aan gedaan om legaal verblijf te bemachtigen en kan bovendien niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal artikel 3 EVRM worden geschonden.

Zoals uit hetgeen hierboven blijft, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend. De beslissing van verwerende partij getuigt van een gebrekkig onderzoek naar alle elementen in het dossier van verzoeker.

Verwerende partij had moeten motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid kunnen vormen.

8.

Daarnaast wenst verzoeker op te merken dat hij niet gekozen heeft voor een illegaal verblijf in België. Hij doorliep hier de nodige asielaanvragen, doch kan thans niet terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er wordt gesteld dat verzoeker zijn huidige vrees niet in concreto bewijst. Verzoeker is evenwel reeds 8 jaar niet in Armenië geweest en ook zijn ouders verblijven in België. Hoe kan hij vandaag de dag aan recente bewijzen geraken?

Niettemin stelt artikel 3 EVRM dat niemand mag worden onderworpen aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over dergelijke kwesties (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). Verwerende partij had de situatie van verzoeker in het land van herkomst moeten onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nam en niet louter verwijzen naar de eerdere beslissingen in het kader van de asielaanvragen.

Ook op dit vlak schendt zij dus het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hoe kan verzoeker geacht worden terug een leven op te bouwen - zelfs tijdelijk - in Armenië wanneer hij zijn land ontvluchtte wegens vrees voor zijn leven, wanneer hij daar intussen reeds 8 jaar niet meer geweest is en wanneer hij daar niets of niemand heeft. Waar zou verzoeker terecht kunnen?

9.

Gelet op hetgeen hierboven gesteld, kan geconcludeerd worden dat verwerende partij haar motiveringsverplichting heeft geschonden en daarnaast ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie vanwege verwerende partij om het langdurig verblijf en de integratie van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van de gegrondheidsfase.

De bestreden beslissing werd dan ook onterecht genomen.

Verzoeker is van mening dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde had moeten worden behandeld.

Hij verblijft reeds 8 jaar in België. Er is sprake van een langdurig verblijf en een volledige integratie, elementen die trouwens erkend worden door verwerende partij. Hij kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst, ook niet tijdelijk. Hij heeft hier immers een leven in veiligheid, terwijl hij in Armenië nergens een verblijf of onderkomen heeft. Hiermee had verwerende partij rekening moeten houden.

Verzoeker is met andere woorden van mening dat zijn aanvraag niet op een redelijke en zorgvuldige wijze werd behandeld.”

2.2. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de motivering van een beslissing afdoende moet zijn.

In dit geval geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, legt de gemachtigde op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoeker kenbaar maakte en verzoeker maakt niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de reden van de bestreden beslissing begrijpt zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet voorhanden. De motivering is afdoende. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden.

2.3. Verzoeker levert inhoudelijke kritiek en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat

de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoeker, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst of verblijf, Armenië, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In dit geval is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel

bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven (Armenië).

Concreet verwijst verzoeker naar zijn achtjarig verblijf in België, alwaar hij zijn leven in veiligheid en sereniteit heeft opgebouwd. Hij heeft niemand meer in het herkomstland want zijn gezinsleden verblijven ook in België. Dit zijn volgens verzoeker buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing antwoordt op dit argument als volgt:

“Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 02.04.2012 met een beslissing van weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef illegaal in België tot hij op 03.07.2018 een tweede asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 22.11.2018 met een beslissing tot niet ontvankelijkheid door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedures – namelijk iets meer dan drie maanden voor de eerste en bijna vijf maanden voor de tweede – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)”

En:

“De advocaat van betrokkene haalt aan dat betrokkene in de praktijk gedoogd in België heeft verbleven gedurende een ruime periode en dat betrokkene zich daarom in buitengewone omstandigheden zou bevinden. Echter, we merken op dat betrokkene reeds tweemaal een bevel om het grondgebied te verlaten betekende, namelijk op 05.06.2013 en nogmaals op 04.03.2013. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder merken we op dat het administratief dossier geen bewijs bevat van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied in de periode van 12.11.2013 (negatieve woonstcontrole) tot 03.07.2018 (datum van zijn tweede asielaanvraag). In deze periode heeft betrokkene geen enkele poging ondernomen om een verblijfsmachtiging te bekomen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er geen enkele binding of relatie meer met zou onderhouden sinds zijn vertrek jaren geleden en dat het voor hem onmogelijk zou zijn om zich te regulariseren met de administratieve moeilijkheden die daar gelden, gelet op zijn lange aanwezigheid. Hij haalt aan dat hij niet kan rekenen op de steun van familie of vrienden daar omdat hij geen enkele familiale of vriendschappelijke relatie zou hebben in Armenië. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 24 jaar in Armenië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat zijn zus nog steeds in Armenië woont en dat zijn ouders tot 2018 in Armenië verbleven. Momenteel verblijven zijn ouders illegaal op het Belgische grondgebied. Betrokkene kan aldus samen met zijn ouders terugkeren naar Armenië. Wat betreft de administratieve moeilijkheden, betrokkene laat na deze verder te specificeren. Bij huidige aanvraag 9bis legt betrokkene een geldig Armeens paspoort voor. Betrokkene verduidelijkt aldus niet om welke administratieve moeilijkheden het zou gaan. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Samenvattend wijst de bestreden beslissing erop dat verzoeker eerder gegeven bevelen heeft genegeerd en dat hij moest weten dat hij illegaal in België verbleef terwijl de behandeling van de ingediende asielaanvragen niet lang heeft geduurd en dat het onduidelijk is waar verzoeker verbleef in de periode van 12 november 2013 (negatieve woonstcontrole) tot 3 juli 2018 (indienen tweede asielaanvraag). Bovendien blijkt dat de zus van verzoeker nog steeds in Armenië woont en dat de ouders illegaal in België verblijven zodat hij samen kan terugkeren met zijn ouders. Bovendien legt verzoeker een geldig Armeens paspoort voor zodat administratieve moeilijkheden niet aannemelijk worden gemaakt. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker 24 jaren in het herkomstland verbleef zodat het onwaarschijnlijk is dat hij aldaar geen familie of vrienden zou hebben.

Deze motieven zijn kennelijk redelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Ook wordt uiteengezet in de bestreden beslissing waarom verzoekers “lange” verblijf in België niet kan aanvaard worden als zijnde een buitengewone omstandigheid.

In de mate dat verzoeker het motief van de bestreden beslissing bekritiseert, dat stelt:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al sinds 2011 in België zou verblijven, dat hij dus reeds 6.5jaar in België zou verblijven, dat hij hier thans volledig geïntegreerd zou zijn, dat hij hier een vast adres zou hebben, dat er sprake zou zijn van sociale verankering, dat hij Nederlandse taallessen gevolgd zou hebben, dat hij thans de Nederlandse taal op voldoende wijze zou beheersen wat zijn integratie vergemakkelijkt zou hebben, dat hij sinds zijn aankomst initiatief genomen zou hebben om aan het werk te gaan en zich ook op dat vlak te integreren in de maatschappij, dat hij sinds 2013 als keukenhulp tewerkgesteld zou zijn op vrijwillige basis, dat hij een gemotiveerde werknemer zou zijn die vlot in de omgang zou zijn, dat hij beschouwd zou worden als iemand die zich volledig wenst te integreren in onze land en dat hij daarvoor zijn uiterste best zou doen, dat hij recent gesolliciteerd zou hebben bij een bouwfirma waar hij onmiddellijk aan de slag zou kunne, dat hij iemand zou zijn die zijn eigen toekomst in handen zou nemen en niet bij de pakken zou blijven zitten, dat hij een aanwinst zou vormen voor onze maatschappij, dat hij zich op alle vlakken lokaal verankerd zou hebben, dat hij zich voor de volle 100% geïntegreerd zou hebben, dat hij tien getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn huurcontract, twee getuigschriften Nederlandse taallessen en een werkbelofte) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”, kan zijn redenering niet gevolgd worden. Deze elementen behoren inderdaad tot het onderzoek naar de gegrondheid van de aanvraag en kunnen opgeworpen worden eens verzoeker elders zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indient.

In dit geval maakt de bestreden beslissing duidelijk waarom het “lange” verblijf van verzoeker geen buitengewone omstandigheid is: verzoeker heeft familie in Armenië, heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen en het grootste gedeelte van verblijf in België (zo het al in België is) verkeerde verzoeker in illegaal verblijf. Deze motieven zijn duidelijk, redelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verder benadrukt de Raad dat de verwerende partij geen onderzoek naar de gegrondheidselementen hoefde te voeren, eens vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden zijn die verzoeker verhinderen om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Een lang verblijf op zich creëert geen recht op een machtiging tot verblijf omdat een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een gunstmaatregel is. De rechtspraak van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst, is niet dienstig. De bestreden beslissing motiveert wel degelijk waarom in het geval van verzoeker diens integratie en voorgehouden lang verblijf geen bijzondere omstandigheden zijn die het voor verzoeker moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.

Verder blijkt uit het middel dat verzoeker toegeeft dat hij zijn vrees voor terugkeer naar Armenië en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet kan bewijzen.

De bestreden beslissing stelt correct:

“Betrokkene beweert dat hij vreest voor bedreiging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor bedreigingen volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.”

Verzoeker gaat eraan voorbij dat het hem toekomt concreet toe te lichten waaruit zijn vrees bestaat. Temeer omdat verzoeker nog in 2018 een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend, dit tevergeefs en verzoeker geen andere elementen aanbrengt dan deze die aan bod kwamen tijdens de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming. Een loutere bewering in dit geval volstaat niet. Bij gebreke aan nieuwe elementen hebben de asielinstanties al beoordeeld dat er geen risico op

schending van artikel 3 van het EVRM bestaat. Er wordt aan herinnerd dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, is dit onderdeel onontvankelijk bij gebreke aan een precieze uiteenzetting van de wijze waarop hij meent dat dit artikel geschonden is.

Verder blijkt niet uit het middel dat verzoeker de overige motieven van de bestreden beslissing bekritiseert.

De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Verzoeker voert geen andere grieven aan dan deze hoger besproken. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen zodat de schending van dit beginsel niet aannemelijk wordt gemaakt.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van het vertrouwensbeginsel, kan dit worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoeker maakt met zijn betoog geenszins aannemelijk dat hij over rechtmatige verwachtingen kon beschikken. Ook hiervan wordt de schending niet aannemelijk gemaakt.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit de eerdere bespreking van het middel blijkt geenszins dat de gemachtigde onwettig heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is dus niet geschonden.

De verzoeker stelt dat zijn hoorrecht is geschonden. Dit beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoeker gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeek, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 2006, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag om machtiging tot verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoeker, maar houdt een weigering in om een door hem gevraagd voordeel – m.n. verblijf in het Koninkrijk – te verlenen. Dus kan de verzoeker niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft de verzoeker ruimschoots de tijd gehad om zijn aanvraag aan te vullen en alle relevante informatie bij te brengen, doch laat hij na te verduidelijken welke bijkomende gegevens hij bij het horen had bijgebracht, van die aard dat zij de bestreden beslissing mogen te wijzigen.

2.5. Het middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN